

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce K. P. za účasti osoby zúčastněné na řízení obce Lipník, se sídlem Lipník 456, 294 43 Čachovice, proti žalovanému Krajskému úřadu Středočeského kraje, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 20. dubna 2010, sp. zn. SZ 040196/2010/KUSK REG/LS, č. j. 061482/2010/KUSK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Dne 28. prosince 2009 rozhodl Magistrát města Mladá Boleslav jako stavební úřad k žádosti obce Lipník jednak o umístění stavby označené jako „stacionární sběrné místo v Lipníku na pozemcích parc. č. 322/6, 322/7, 322/1 (67 dle PK) v katastrálním území Lipník“, jednak o stavebním povolení pro tuto stavbu.

Žalovaný k odvolání žalobce a dalšího odvolatele změnil (upřesnil) podmínky pro umístění stavby, v zásadě se však ztotožnil se závěry orgánu prvního stupně.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce namítl, že rozhodnutí vydané v odvolacím řízení je nepřezkoumatelné, neboť pouze odkazuje na rozhodnutí vydané v prvním stupni, jehož odůvodnění je zcela nedostatečné. Soulad stavby s obecnými požadavky na umístění stavby a na výstavbu, danými obecně závaznými právními předpisy, nelze bez dalšího vyvozovat ze stanoviska dotčeného správního orgánu na úseku hygieny, podle kterého se tento správní orgán necítí být dotčeným správním orgánem; stejně tak na něj nelze usuzovat na základě toho, že projekt zpracovala autorizovaná osoba. Žalovaný se nijak nevyjádřil ke

snímkům tvořícím podklad rozhodnutí, ze kterých je patrné, že informace o záměru stavby byla na místě vyvěšení roztroušena. Konečně stavba nemůže být napojena na komunikaci, která by s ohledem na své rozměry a povahu nedostačovala plnění účelu stavby. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné a mělo by být zrušeno.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech z napadeného rozhodnutí a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Žaloba není důvodná.

Žalovaný v rozhodnutí o odvolání reagoval na žalobcovy odvolací námítky; ty byly ale v některých případech velmi obecné, takže žalovaný neměl jinou možnost než reagovat také obecně, resp. odkázat na závěry správního orgánu prvního stupně a osvojit si je se souhlasnou poznámkou. Pokud odvolací námítky nepřinášejí konkrétní argumenty, které by odvolací orgán měl a mohl vyvracet, nelze odvolacímu orgánu vytýkat přílišnou stručnost a to, že se případně „pouze“ ztotožnil s vývody orgánu prvního stupně: není totiž jasné, jak dál a především proč by měl odvolací orgán rozhojňovat již použitou argumentaci, pokud není konkrétně zpochybněna.

Není pravda, že by správní orgány nezdůvodnily soulad umístěné a povolené stavby s obecnými požadavky na výstavbu. Žalobce v odvolání pouze citoval § 90 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon); stavební úřad se podle něj zejména nevypořádal s písmenem b) tohoto ustanovení (soulad záměru s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území), s písmenem c) (soulad záměru s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území) a s písmenem d) (soulad záměru s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu). Námitka je však natolik obecná, že na ni nelze než reagovat obecně. Dle územního plánu obce Lipník nad Bečvou je stavba stacionárního sběrného místa (tedy místa pro sběr a třídění odpadů) umístována do *Plochy technického vybavení, způsob využití: zařízení pro sběr a třídění odpadů*. Žalobce neuvedl, v čem je případně záměr rozporný s cíli územního plánování (které jsou obšírně popsány v § 18 a § 19 stavebního zákona); s ohledem na to, že na předmětnou plochu je umístován přesně ten typ stavby, který pro plochu předvídá územní plán, je toto tvrzení stěží obhajitelné. Ustanovení § 90 písm. c) stavebního zákona je spíše zastřešující ustanovení, jehož dopad se projevuje při posuzování jednotlivých konkrétních parametrů stavby a při formulaci podmínek územního rozhodnutí a stavebního povolení. Ani zde ovšem žalobce nijak nekonkretizoval, se kterými požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů (zejména pokud jde o obecné požadavky na využívání území) není stavba v souladu. To stejné platí i pro námitku vztahující se k § 90 písm. d) stavebního zákona. Veřejná dopravní a technická infrastruktura je definována v § 2 odst. 1 písm. k) stavebního zákona a jedná se o pojem dosti široký. Jedinými konkrétními námitkami ohledně infrastruktury, které žalobce v řízení vznesl, jsou jednak námitka nedostatečnosti a nevhodnosti komunikace vedoucí k budoucímu sběrnému místu (tou se však žalovaný zabýval, viz níže) a námitka, v níž žalobce požadoval podmínit rozhodnutí vybudováním bezodtokové vodotěsné jímky (k tomu žalovaný vysvětlil, že od podmínky bylo upuštěno, protože žadatelka v průběhu řízení od jímky upustila).

Soud považuje za rozumné, že krajská hygienická stanice se v této věci necítila být dotčeným orgánem: není totiž zřejmé – a žalobce sám to rovněž neuvádí – jaké zájmy ochrany veřejného zdraví by mohly být stavbou dotčeny. (Skládat se tu má pouze papír, sklo, plast, obaly typu Tetra Pak a zeleň, tj. nikoli nebezpečné odpady.) K otázce prašnosti a hluku, který bude podle žalobce vznikat dopravou na komunikaci, viz níže.

To, že projekt zpracovala autorizovaná osoba, jistě není stoprocentní zárukou toho, že stavba splňuje všechny zákonné požadavky; ani zde ovšem žalobce nenamítl žádné konkrétní výhrady proti projektu či proti autorizované osobě, které by bylo možné přezkoumat.

Podle soudu nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí ani žalobcem namítané porušení § 87 odst. 2 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení, ve znění účinném před novelizací provedenou zákonem č. 350/2012 Sb. s účinností k 1. lednu 2013, žadatel zajistí, aby informace o jeho záměru a o tom, že podal žádost o vydání územního rozhodnutí, byla bezodkladně poté, co bylo nařízeno veřejné ústní jednání, vyvěšena na místě určeném stavebním úřadem nebo na vhodném veřejně přístupném místě u stavby nebo pozemku, na nichž se má záměr uskutečnit, a to do doby veřejného ústního jednání. Součástí informace je grafické vyjádření záměru, popřípadě jiný podklad, z něhož lze usuzovat na architektonickou a urbanistickou podobu záměru a na jeho vliv na okolí. Pokud žadatel uvedenou povinnost nesplní, stavební úřad nařídí opakované veřejné ústní jednání.

Žalobce namítal, že informace o záměru nebyla uveřejněna v souladu se zákonem – naopak byla roztroušena po okolí, což doložil fotografiemi, které jsou založeny ve správním spisu. Tyto fotografie skutečně svědčí o tom, že oznámení o zamýšlené stavbě bylo časem zničeno (ať už se samo uvolnilo, nebo je někdo strhl a poházel po zemi); žalobce však u soudu může hájit pouze svá práva, nikoli vystupovat jako garant všeobecné zákonnosti a domáhat se zrušení rozhodnutí z toho důvodu, že jiní občané si možná nepřčetli informaci o záměru včas. Sám žalobce o veřejném ústním jednání dne 1. prosince 2009 věděl, dostavil se na ně, a měl i dobrou představu o záměru, neboť na jednání konkrétně reagoval a vznášel námítky. Jeho práva tedy nemohla být dotčena, i pokud informace na vývěsce nebyla zcela úplná a pokud nevydržela na svém místě až do doby veřejného ústního jednání.

Poslední námitkou, která je opět poměrně obecná, je námitka nedostatečnosti komunikace, která povede ke sběrnému místu. O vhodnosti komunikace však svědčí dokumenty založené ve spisu. Podle vyjádření obce Lipník umožňuje tato místní komunikace svým charakterem přístup i příjezd ke všem sousedním pozemkům, tedy i k pozemku, kde má být umístěno stacionární sběrné místo. (Ve spisu je založeno i rozhodnutí obecního úřadu Lipník ze dne 14. července 2009, jímž se obci povoluje zřízení sjezdu z místní komunikace ke stacionárnímu sběrnému místu.) Při umísťování stavby byly dodrženy i požadavky § 5 odst. 3 vyhlášky č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady, podle nějž musí být při volbě shromažďovacího místa nebo umístění shromažďovacího prostředku zohledněny otázky bezpečnosti při jeho obsluze, požární bezpečnosti, jeho dostupnosti a možnosti obsluhy mechanizačními a dopravními prostředky. K tomu soud uvádí, že hasičský záchranný sbor dal ke stavbě souhlasné stanovisko a v rámci projektu bylo rovněž zpracováno požárně bezpečnostní řešení stavby. Žalobce v žalobě namítá, že cesta je velmi úzká a nebude na ní téměř možno parkovat (lze podotknout, že parkování jistě nemá být primárním účelem cesty); svou námitku však zakládá na obavách z „budoucího rozšíření zástavby v obci“ a z „hromadného provozu pěších a motorových vozidel“, kteréžto obavy nemají žádný podklad v současném stavu a jsou spíše hypotetické. V odvolání vytkl žalobce žalovanému, že nepodložil své tvrzení, že v důsledku provozu stavby nebudou zvýšeny prašnost a hluk; těžko lze však prokazovat negativní skutečnost, naopak pokud žalobce měl k dispozici doklady prokazující, že tyto parametry budou zvýšeny nad míru dovolenou právními předpisy, mohl je předložit. Místo toho se žalobce i v žalobě omezil na obecná tvrzení, podle nichž provoz na komunikaci přivodí „zvýšenou prašnost, hluk a nebezpečnost dopravního provozu pro všechny jeho účastníky“ a „celkové zhoršení kvality prostředí, zdraví, bezpečnosti a životních podmínek uživatelů stavby a okolních staveb“. Rozumí se samo sebou, že i projetí jediného motorového vozidla přivodí větší prašnost a hluk než projetí žádného vozidla; nejde tu však o zhoršení životního prostředí, nýbrž o běžné emise, které – alespoň podle zjištění správních

orgánů – nebudou přesahovat zákonem vytyčené meze. Žalobce usiluje o stav, v němž by na komunikaci přiléhající k jeho pozemku neprobíhal vůbec žádný provoz; takový stav však nemůže zákon ani rozhodování správních orgánů zaručit nikomu. Podstatné je, aby případné emise nebyly příliš obtěžující; důkazy o něčem takovém však žalobce nepředložil.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“). Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností uložené soudem (§ 60 odst. 5 s. ř. s.); k tomu ale v této věci nedošlo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 24. října 2014

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková